

- nałożenie na Królestwo Belgii, zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE, okresowej kary pieniężnej w wysokości 70 828,80 EUR dziennie, począwszy od dnia wydania w niniejszej sprawie wyroku, za uchybienie obowiązkowi przekazania środków transpozycji dyrektywy 2011/98/UE;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie art. 16 ust. 1 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2011/98/UE państwa członkowskie były zobowiązane do przyjęcia środków krajowych koniecznych do transpozycji wymogów przewidzianych w dyrektywie najpóźniej do dnia 25 grudnia 2013 r. Z uwagi na fakt, że Belgia nie powiadomiła o pełnej transpozycji dyrektywy, Komisja zdecydowała się wystąpić do Trybunału Sprawiedliwości.

W skardze Komisja proponuje nałożenie na Królestwo Belgii okresowej kary pieniężnej w wysokości 70 828,80 EUR dziennie. Wysokość okresowej kary pieniężnej została obliczona z uwzględnieniem wagi naruszenia, czasu jego trwania, jak również skutku odstrasżającego w powiązaniu ze zdolnością płatniczą państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 19 lipca 2017 r. w sprawie T-752/14, Combaro SA/Komisja Europejska, wniesione w dniu 28 września 2017 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-574/17 P)

(2017/C 382/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Caeiros i B.-R. Killmann, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Combaro SA

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi o:

- uchylenie wyroku Sądu (druga izba) z dnia 19 lipca 2017 r. w sprawie T-752/14, Combaro SA/Komisja Europejska;
- oddalenie skargi Combaro SA jako bezzasadnej;
- obciążenie Combaro SA kosztami postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnosząca odwołanie podnosi co następuje:

1. Sąd dokonał błędnej kwalifikacji prawnej okoliczności stanu faktycznego w odniesieniu do występowania szczególnych okoliczności w rozumieniu art. 239 kodeksu celnego ⁽¹⁾.

Sąd zakłada po stronie Komisji naruszenie ciążących na niej obowiązków, przy czym z jednej strony Sąd przyznaje Komisji kompetencje, których ona nie posiada, a z drugiej strony wymaga by wykonywała ona kompetencje, które nie wnoszą już nic więcej do wyjaśnienia stanu faktycznego. Komisja nie naruszyła jednak ciążących na niej obowiązków, tak iż nie zachodzą szczególne okoliczności w rozumieniu art. 239 kodeksu celnego.

2. Sąd przeinaczył materiał dowodowy mający wykazać wystąpienie szczególnych okoliczności w rozumieniu art. 239 kodeksu celnego.

Wbrew aktom sprawy Sąd stwierdził, że podpisy na miarodajnych dla oceny świadectwach przewozowych były podpisami pana R. i że Łotwa nie posłużyła się oryginalnymi stemplami urzędów celnych Jelgava i Bauska. Gdyby Sąd dokonał prawidłowej oceny przedstawionych dowodów, musiałby dojść do wniosku, że Komisja zbadała stan faktyczny w kwestii przywozu tkanin lnianych w dostatecznym stopniu i mógłby prawidłowo przyjąć, że nie zachodzą szczególne okoliczności w rozumieniu art. 239 kodeksu celnego.

3. Sąd dokonał błędnej wykładni art. 239 kodeksu celnego w odniesieniu do wystąpienia szczególnych okoliczności.

Sąd zaniechał rzeczywistego przeciwstawienia rzeczono naruszenia przez Komisję ciężących na niej obowiązków interesom importera, który posługiwał się niewłaściwymi świadectwami przewozowymi. W związku z tym Sąd zastosował art. 239 kodeksu celnego w sposób nieprawidłowy, ponieważ w rozważanym przypadku większe znaczenie przypada interesom Unii związanym z przestrzeganiem przepisów celnych aniżeli interesom importera.

4. Sąd dokonał błędnej wykładni art. 239 kodeksu celnego w odniesieniu do oczywistego niedbalstwa Combaro SA.

Sąd niesłusznie wymagał by Komisji wykazała świadome naruszenie reguł pochodzenia obowiązujących importera. Prawidłowe zastosowanie zasad dotyczących ciężaru dowodu przez Sąd oznaczałoby, że Sąd musiałby uznać, iż już powzięcie wątpliwości, które rozsądek nakazywałby powziąć, jest wystarczające by spowodować postanie po stronie importera obowiązku pozyskania – przynajmniej od jego eksporterów – informacji użytecznych z punktu widzenia dokonywanych czynności celnych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny, Dz.U. L 302, s. 1.